

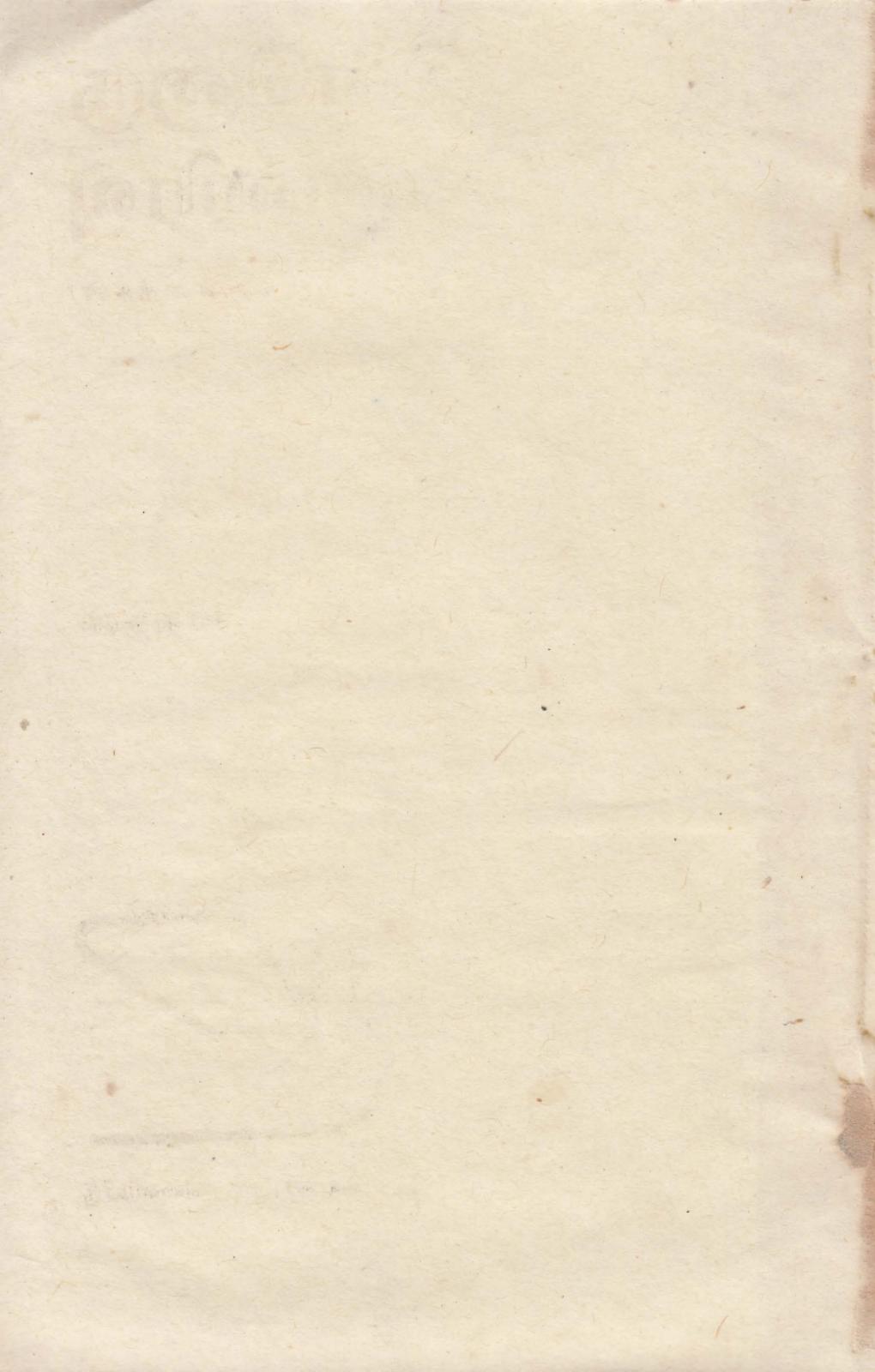
ଭାରତୀୟ
ବୈଜ୍ଞାନିକାଙ୍କ

ଶାଖା

இன்னெரு வெண்ணிரவு

(சிறுகதைகள்)

சாந்தன்

வெண்புரு வெளியிடு

INNORU VENNIRAVU

(Collection of Short Stories in Tamil)

BY

A. SANTHAN

Publishers:

VENN PURA PUBLICATIONS

Copyright with the Author

1st Edition - Oct. 1988

Pages viii + 42 = 50

Cover Design: Author

Cover Printed at

**SHIRDI SAI
ARTS AND ADVERTISERS
29/3, Church Lane
Oddumadam, Jaffna.**

Printers

**SWARNAM PUBLICITIES
5, Kalaipulavar Road
Jaffna - Sri Lanka**

Price: Rs. 10.00

வின்டு ரெச்க அறிய அரியதாய்
விரிந்தவான வெளியென — நின்றலை;
அண்ட கோடிகள் வாளில் அமைத்தலை;
அவற்றில் எண்ணற்ற வேகஞ் சமைத்தலை
மண்ட லத்தை அனுவனு வாக்கினால்,
வருவதெத்தலை அத்தலை யோசனை
கொண்ட தூரம் அவற்றிடை வைத்தலை,
கோலமே! நினைக் காளியென் ரேத்துவேன்.

— பாடியார்

சாந்தன் . . .

1947ல் பிறந்தவர்.

கட்டுபெத்தை தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு, பதினேழு ஆண்டுகள் பொதுத்துறையில் தொழில் புரிந்தார்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக, யாழ்ப்பாணத்தின் முன்னணித் தொழில் நுட்பக் கல்வி நிறுவனமொன்றில் போதனு சிரியராகப் பணியாற்றுகிறார்.

1966ல் எழுத்துவகப் பிரவேசம்.

சிறுக்கைத் துறையிலேயே கூடுதல் நாட்டமெனினும், இலக்கிய, அரசியல், தொழில்நுட்பக் கட்டுரைகளும் இவர் ஆக்கங்களில் அடங்குவன.

உலக சமாதான இயக்க நடவடிக்கைகளில் ஆர்வங்காரணமாக, அப்பொருள் சார்ந்த அகில இலங்கை (தமிழ்) கட்டுரைப் போட்டியொன்றில் (1982) முதற் பரிசும், செக் கோஸ்லவாக்கிய சஞ்சிகை நடத்திய சர்வதேச (ஆங்கில) கட்டுரைப் போட்டியொன்றில் (1986) ஆறுதல் பரிசும் பெற்றுள்ளார்.

1984ல் லுமும்பா பல்கலைக் கழகத்தில் ருஷ்ய மொழி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கருத்தரங்கு. 1988ல் சென்னை மத்திய தொழில் நுட்பப் போதனுசிரியர் நிலையப் பயிற்சி நெறி ஆகிய வற்றில் பங்குகொண்டதுண்டு.

கதைகள் சில, ஆங்கிலத்தில் பெயர்க்கப்பட்டு வெளி யாகியுள்ளன.

சாந்தனும் அவருடைய சிறிய சிறுகதைகளும்

இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டில் மூன்றாம் உலகம் என்று அறியப்படும் நாடுகள் என்பவற்றில் ஒரளவு படித்துப் பயிற்சி பெற்று ஒரு நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கை நடத்தக் கூடிய நிலை பெற்ற லட்சக் கணக்கான இளைஞர்களின் ஒரு பிரதிநிதியாக நான் சாந்தனைக் காண முடிகிறது. அடுத்தடுத்து அவருடைய படைப்புகளைப் படிக்கும்போது விசாலமான கவனமுடைய, விழிப்புடைய மனிதனையே திரும் பத் திரும்பக் காண்கிறேன்.

எழுத்தாளர்களுக்குத் தங்கள் படைப்புகளில் தங்களையே கதாநாயகர்களாக அமைப்பது ஒரு தவிர்க்க முடியாத செய்கை. சாந்தன் படைப்புகளிலும் சாந்தன் தான் கதாநாயகன்; ஆனால் அவனே எக்காலும் மூன்றாம் பெறுவதில்லை. பார்க்கப் போனால் பல படைப்புகளில் அவன் இரண்டாமிடத்தையும், மூன்றாமிடத்தையும் தான் வகிக்கிறான். இது ஆசிரியரின் விசேஷப் பக்கவத்தைக் குறிப்பதாகவே நான் நினைக்கிறேன். தான் ஒரு எழுத்தாளன் என்ற உணர்வு ஒரு எழுத்தாளன் சதாசர்வ காலமும் அழுத்துமாயின் அவனுடைய படைப்புகள் விசேஷப் பரிமாணங்கள் கொள்வது மிகவும் சிரமம். தன்னை இந்த உலகத்தின் முழுமையமாகக் கருதாது இதி ஹுள்ள கணக்கற்றவரையும் தன்னைப் போல் நினைக்க முடிவதற்குத் தளராத கற்பனை வேண்டும். இக் கற்பனை சாந்தனைடம் மிக வலுவாக உள்ளது.

சாந்தனின் உருவ அமைதி பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். அவருடைய கதைகள் எங்கு முடிய வேண்டும் என்பதில் அவருக்குள்ள நிர்ணயத்திறன் அடூர்வமானது. இதுவே அவருடைய படைப்புகள் சிறந்த எழுத்துச் சிக்கனத் தோடு விளங்குவதற்குக் காரணமாயுள்ளது. பல படைப்புகளில் இவ்வளவு குறுகிய வடிவத்தில் இவ்வளவு மகத்தான செய் திகளைத் தந்துவிடவும் முடியுமா என்று வியக்கத்தக்க வகையில் சாந்தன் வெற்றியடைந்திருக்கிறார். இந்தச் சிறிய சிறுகதை கள் கதைத் துணுக்குகளாக இல்லாமல் முழுமை பெற்றிருக்கின்றன. புனைக்கதையில் இது ஒரு விசேஷச் சாதனை.

இருபதாண்டுக்காலம் ஓர் எழுத்தாளன் தன் எழுத்தாற் றலையும், கற்யனீத் திறனையும், மேன்மை வேட்கையையும் மழுங்க விடாமல் தீவிரமாக இயங்க இயலுமானால் அது உண்மையான இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டவராலேயே முடியும். சாந்தனைப் பற்றி நினைக்கும் போது இதெல்லாம் சிலக்க முடியாத எண்ணங்களாக எழுகின்றன. அவருடைய படைப்புகள் என்களித்த மகிழ்ச்சியும் மனநிறை வும் இலக்கிய அனுபவமும் எண்ணற்ற வாசகர்களுக்கும் கிடைக்கும் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன்.

சென்னை

— அசோகமித்திரன்

28-05-1988

இது . . .

இவ்வேளையில், நூற்பிரசரமென்பது விசேஷமானதோடு அனுபவமாயாகிறது.

இத்தொகுதி, கடந்த ஆண்டு வெளிவந்திருக்க வேண்டியது; முடியவில்லை.

இதற்கு முந்திய என் இரு தொகுதிகளும் தமிழ்நாட்டில் பதிப்பிக்கப்பட்டதால், ஈழத்து வாசகர்களைச் சரிவர எட்டாது போயின. எனவே, இத்தொகுதியை இங்கு வெளியிடுவதே அவசியமாயிற்று.

இதிலுள்ள கதைகள், ஏறத்தாழ ஒரு தசாப்த எல்லைக் குள் அடங்குவன. பிரசரம் பெற்ற ஆண்டுகளே இங்கு குறிக்கப்பட்டுள்ளனவெனினும், சில கதைகள் எழுதப்பட்ட காலம் ஓரிரண்டு ஆண்டுகள் முன்னாகும்.

என் அபிமானத்துக்குரிய — அதனால் என்னைப் பாதித் திருக்கவும் கூடிய — எழுத்தாளர்களாக, அந்தோன் சேகல், அம்புரோஸ் பியஸ், அசோகமித்திரன், அ. முத்துவிங்கம் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுவேன். அவர்களில் ஒருவராகிய அசோகமித்திரன் அவர்களின் அபிப்பிராயங்களுடன் இத்தொகுதி வெளியாவது மிக மகிழ்ச்சி தருவது.

அன்னவர்க்கும் மற்றும் இக்கதைகளை அவ்வப்போது வெளியிட்ட சஞ்சிகைகளுக்கும், வெண்புரு, ஸ்வர்ணம், சீர்டி சாயி ஆட்ஸ் அமைப்புகளுக்கும் மனமார்ந்த நன்றி கள்.

— சாந்தன்

யாழ்ப்பாணம்

10-9-88

உள்ளீடு

2A	1 இடைவெளி	☒
2B	4 மீறல்	☒
	7 எட்டியது	☒
	12 நிழல்	☒
	15 ஏன்?	☒
	19 அலுமார்	☒
	21 மெளாடுகங்கள்	☒
	24 உலகங்கள்	☒
	28 போக்கு	☒
	31 இன்னொரு வெண்ணிற்கு	☒
	33 அளத்தல்	☒
	35 யுகங்கள்	☒
	38 தோல்வி	☒
	40 வாழ்க்கை	☒

ஏனைய நூல்கள்

- * பார்வை — 1970 — சிறுகதைகள் யாழ். இலக்கிய நண்பர் கழக வெளியீடு
- * கடுகு — 1975 — குறுங்கதைகள்
- * ஒரே ஒரு ஊரிலே — 1975 — சிறுகதைகள் சாகித்ய மண்டலப் பரிசு
- * ஓட்டுமா — 1978 — நாவல் வரதர் வெளியீடு
- * முளைகள் — 1982 — சிறுகதைகள் NCBH வெளியீடு, சென்னை
- * கிருஷ்ணன் தூது — 1982 — சிறுகதைகள் ‘இலக்கியத் தேடல்’ வெளியீடு, பாளையங்கோட்டை
- * ஒளி சிறந்த நாட்டிலே 1985 — சோவியத் பயண நூல் ஈழமுரசு அறிவுட்டக வெளியீடு
- * ஆரைகள் — 1985 — இரு நெடுங்கதைகள் ரஜனி பிரசுரம்

இடைவளி

விஜயதசமி காலையில் எல்லோருமாகக் கோயிலுக்குப் போய் அக்காவின் பிள்ளைக்கு ஏடு தொடக்கிக் கெர்ண்டு வந்தார்கள். கோவிலில் வாழை வெட்டு முடிவடைந்த பின், பிள்ளையார் வாசலில் இந்தச் சடங்கு நடைபெற்றது. எல்லாமாக ஐம்பதுக்கு மேல் குழந்தைகள். அந்த அரும்புகளின் முதலாவது வகுப்புப்போல அது இருந்தது. ‘அரி ஒம் நம’ சொல்லி, ‘குரு வாழ்க’ என்று சொல்லி, குருக்கள் குழந்தையின் கையைப் பிடித்து ‘ஆன’ என்று எழுதுவித்தார்.

இதையொட்டி, மருமகனுக்கு நல்ல பரிசொன்று கொடுக்க வேண்டுமென்றிருந்தது. ஒரு நல்ல சிலேற்றும் பெண்சிலும். பார்த்து வாங்கலாமென்று பட்டணம் போனான்.

இரண்டு கடைகளில் இல்லையென்று விட்டார்கள். மூன்று வது கடைக்காரர் கொஞ்சம் நல்லவராய் இருக்க வேண்டும். கூடுதலாக ஒரு விஷயத்தையும் சொன்னார்கள்.

“அதெல்லாம் அந்தக் காலம் தம்பி.....இப்பவாரேல்லை.....”

அவனுக்குப் புதிராயிருந்தது - இப்போ பின்னொக்களைல் லாம் எதில் எழுதிப் பழகுகிறார்கள்?

கடைக்காரர் ஆறுதலாயிருப்பது போலடி பட்டது. அவரையே கேட்டான்.

அவர் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார், “கொப்பிதான்”...

“அப்ப, ஓரிடமும் எடுக்கேலாதோ?”

“கிடைக்காது” என்றார் முதலாளி, உறுதியாக.

சிலேற். சிலேற்றும் பென்சிலும். அப்போது புத்தகங்களை வைத்து அடுக்குவதற்கு ஒரு அடிப்படையாயிருந்தது போல, சின்ன வயது நினைவுகளுக்கும் ஒரு பலமான அடிப்படையாகிவிட்ட சிலேற். சின்னது, பெரியது, கறுப்பு, சாம்பஸ் பூத்தது - என்று எத்தனை வகை. பென்சிலும், சிலேற்றும் அவரவர் ‘லக்’கைப் பொறுத்தனவை என்ற சின்ன வயது நம்பிக்கை. எவ்வளவுதான் விழுந்தடித்தாலும் உடையாதவை சிலருக்கும், தட்டுப்படமுன் கோழி முட்டை மாதிரி நொருங்கி விடுபவை சிலருக்கும் வாய்த்தன. இதேபோல், சிலேற்றில் கிழுக்குகிற பென்சில்களும் சோக்கட்டி மாதிரி கரைந்து விடுகிற பென்சில்களும் வாய்த்தன. கல்லிற்கேய்த்தால், ஊசி மாதிரி கூராகிற பென்சில்கள், முளை விட்ட சண்டியன்களின் முதல் ஆயுதங்கள்.

மரமணம் அடிக்கிற சட்டங்கள் இருந்து விட்டு நாலுதுண்டுகளாயின. இதற்காக, சில பேர் மூலைகளுக்கு ஆணி வைத்தார்கள். மேற் சட்டத்திலிருந்த துவாரம், பென்சிலுக் கட்டி வைக்கவா என்று இன்னமும் இருக்கிற சந்தேகம். என்ன இருந்தாலும் இந்தச் சட்டங்களில் அழிந்து விடாமல் பெயர் எழுதி வைக்க முடிந்தது. வகுப்பு வேலைக்கு வாத-

இயார் கோழி முட்டை போட்டு விட்டால் வீடு போக முன் அதை நெசாக அழிய விடுகிற வசதி சிலேற்றில் இருந்தது. இதே போல கூடுதலாக வாங்கி விடுகிற நேரங்களில் எப்படியாவது அழிந்துவிடாமல் காப்பாற்றி விடவும் முடிந்ததறி.

அநேகமான சிலேற்றுகள் — முக்கியமாக சின்ன வகுப் புகளில் — ஏச்சில் மணத்திருந்தன. சுத்தமான பிள்ளைகள் விரலாவு சீசாக்களில் நீர் கொண்டு வந்தார்கள். கடற் பஞ்ச, தண்ணீர்ப் புல்லு, ஈரப்பலாவிலைக் காம்பு - இப்படி, முன்னேடிகளாற் கண்டு பிடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த புது மைகள் சில, வேறு.

சிலேற்-பென்சிலின் ஸ்பரிசத்தில் எப்போதும் முனகுகிற சிலேற். தமிழ், தன்னிலும் பத்து வயது இளையவன் - இப் போது வயது இருபத்திநாலு -படிக்கும் போது கூட, சிலேற் இருந்ததே.

அதற்குப் பிறகு யானிடமிருந்து என்று நினைத்துப் பார்க்க முயன்றுன்.

இந்தக் கடைக்காரர் தெரியாமல் சொல்லியிருக்கக் கூடுமென்றுபட்டது. கொஞ்சந்தள்ளி இன்னேரு கடையில் நுழைந்தான்.

“ சிலேற்றே? ” முன்னுக்கு நின்ற பெடியன், விளங்காமற் திகைத்துப் பின் சிரித்தான்.

“...அதெல்லாம் இல்லை.”

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதன் மூலம், ஒரு பெருந்தவற்றை இவன் செய்திருக்கிறான் என்பது போல் அந்தப் பெடியன் பார்த்தான்.

தெருவிலிறங்கியபோது, நீண்ட நித்திரையிலிருந்து திமரென் விழித்தது மாதிரி இருந்தது.

மீறல்

சாடலை மாதிரி, பஸ் ஸ்ராண்டும் ஒரு நல்ல இடம், ஞானம் பிறப்பதற்கு என்று பட்டது. இந்த அவதி, இந்தப் போட்டி, இந்த இடியாடு நெரிபாடு எல்லாம் எதற்கு? ஒவ்வொரு நாளும் இப்படி விழுந்திட்டதுக்கண்டது என்ன? இந்த வேலை, இந்த வாழ்க்கை-எல்லாவற்றிலும் என்ன இருக்கிறது? கண்ட மிச்சம் என்ன?

இந்தக் காலைப் பொழுதுகள் எவ்வளவு அழகானவை, அதி லும் இந்தக் கோடைக் காலக் காலைப் பொழுதுகள்? முக்கியமாக இந்த ஏழரை எட்டரைக் கிடைப்பட்ட நேரம்? இதை எப்போது அநுபவிக்க முடிந்திருக்கிறது? ஒவ்வொரு நாளும் முதல் நாள் அலுப்பில் ஆறு மணிக்குத்தான் எழும்ப முடிகிறது, அதுகூடப் பெரிய பாடு. எழும்பி, ஏழே காலுக்குள் புறப்பட்டுவிட வேண்டும் என்று பறக்கிறது. என்றாலும், வெளிக்கிட எப்படியும் ஏழரையாகி விடும்.

எந்தப் பாடுபட்டு ஓடினாலும் அரைவாசி நாட்களில் ரெஜிஸ்ரர் முடப்பட்டு விடுகிறது; எட்டரைக்கோடு வீழுந்து விடுகிறது. தான் வெளிக்கிடுகிற நேரத்தை ஏழேகால் ஆக்கிப் பார்த்தான். ஏழாக்கினால் கூடப் பலனிராது போவிருந்தது. பஸ் நேரம் அப்படி. ஏழுக்குப் புறப்படுவதற்கும் அதற்கும் வித்தியாசமில்லை --அன்ற மணி நேரத்தை பஸ் ஸ்ராண்டில் வீசுக்குவதை விட.

பழையபடி ஏழரைக்கே வெளிக்கிடத் தொடங்கினான்.

ஓரு நாளைக்காவது குளித்த புத்துணர்ச்சி கெடாமல், மற்றவர்களின் வீயர்வையையும் எண்ணையையும் புசிக்கொள்ளாமற போக ஆசையாயிருந்தது.

இன்றைக்கும் ஏழே முக்கால் ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. ஏழு முப்பத்தைந்து பஸ்ஸை இன்னமும் காணவில்லை. கிடை இவ்வாமல் கும்பல். கழுத்தை வளைத்து தெருத்தொங்கலைப் பார்த்துபடி நிற்கிற சனங்கள். காலை வெயிலுக்கு எதிராக குடைகள். புத்தகங்கள், கைப்பைகள், கைகள். எல்லா பஸ் சூழம் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன... இந்த நம்பரைவிட.

இன்றைக்கு எத்தனை மணியானாலும் ஆறுதலாகப் போயோம் என்று திடீரென்று எண்ணாம் வந்தது. நெரியாமல், ஆறுதலாக ஒரு ஐஞ்சலடி ஸீற்றில் இருந்து எதிர்க்காற்று முகத்திலடிக்க சந்தோஷமாய்ப் போவோம்.

அந்த ஏழு முப்பத்தைந்து பஸ் -- இவ்வளவு நேரமும் காத்து நின்றது -- வந்தது; வழமைபோல நிரப்பி அடைத் துக்கொண்டு. ஏழுமல் நின்றான். நேரம் ஏழு ஐம்பது. ஆறு தலாகப் போகக்கூடிய பஸ் எத்தனை மணிக்கு வருமென்று தெரியாமலிருந்தது. எங்கிருந்தோ திடீரென்று கணேசன் ஒடி வந்தான். ஒடுகிற ஒட்டத்தில் “என் போகேல்லையா?” என்றெருகு கேள்வி. சொல்லுகிற மறுமொழி அனுங்குத் தேவைப்படாது என்பதாலும், ஒரு புஞ்சிரிப்புடன் மட்டும் நிறுத்திக்கொண்டான். கணேசன் ஒற்றைக் காலில் தொற் றிக்கொள்ளவும், இவ்வளவுமல்ல அந்த பஸ் புறப்பட்டுப் போனது.

கூட்டம் குறையும் வரை இதிலேயே தூங்கிக்கொண்டு நிற்காமல் ஒரு ரீ குடித்துவிட்டு வரலாம் என்று போனான். கடையிலிருந்தும் பஸ் தரிப்பிடம் தெரிந்தது. இந்தப் போக்கில் ஆறுதலான பஸ் இப்போதைக்கு வராது என்று உணர்ந்தான். தேநீர் ஒரு ரூபா. வெறும் கழனி.

புத்தகக் கடையுடன் கால் மணித்தியாலம் போக்கிய போது ஒரு யோசனை வந்தது. தெருவைக் கடந்து மற்றப் பக்கம் போனான். எதிர்த் திசையில் போகிற அவன் ரூட் பஸ் வந்து நின்றது. ரேமினஸ்ஸாக்கு ஒரு ரிக்கற் ஜம்பதசுதம்.

அங்கு போய்ச் சேர்ந்தபோது எட்டேகால்.

“இது எத்தனை மணிக்குத் திரும்பி வெளிக்கிடும்?”

“ஒன்பதுக்கு...” என்றான் கொண்டக்டர்.

மீண்டும் அநாவசியமாய் இன்னெரு தேத்தண்ணி. எட்டு ஜம்பத்தைந்துக்கு அதே பஸ்ஸில் ஏறியபோது, ஏற்கனவே இரண்டு பேர்தானிருந்தார்கள். வெய்யில் படாத பக்கமாகப் போய் உட்கார்ந்தான். ரிக்கற் எடுத்தபோது ‘எல்லா மாக மூன்று ரூபா வீண்’ என்று மனம் கணக்குப் போட்டது.

கந்தோருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது, ஒன்பதே முக்கால். ரெஜிஸ்டர் இன்று அதிசயமாக மூடப்படாமலிருந்தது; எட்டேகால், எட்டரைக் கோடுகளில்லை. அந்த வெங்காயம் லீவாயிருக்க வேணும். ஒன்பதே முக்கால் போட்டுக்கையெழுத்து வைத்தான். அரை நாள் லீவு போட்டான்.

— சிரித்திரண் - 1980

எட்டியது

பந்தவின் இந்த மூலையில் ஆட்களில்லை. விரித்திருந்த புற்பாயில் படுத்து உருள வேணும்போல் ஆசையாயிருந்தது. தண்டு வுக்கு படுத்ததும் பந்தவின் கூரை மேலே போய்விட்டது. கிடுகு ஒட்டையால் வந்த வெளிச்சம், கூரைக்குக் கட்டியிருந்த வெள்ளையில் மஞ்சள் மஞ்சளாக வட்டப் பூக்கோலம் போட்டிருந்தது. தண்டு, வட்டங்களை என்னினான். இருபத்திமூன்றுக்கு வந்தபோது, ஆட்கள் பரபரத்துக் கேட்டது. எழுந்து பார்த்தான். மாப்பிள்ளையைப் பந்தலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து இருத்தினார்கள்.

மாப்பிள்ளையைப் பார்க்க முசுப்பாத்தி யாயிருந்தது. வெள்ளை வேட்டி கட்டி, வெள்ளைத் துண்டால் போர்த்துக்கொண்டு, நிறை குடம், குத்துவிளக்குக்கு முன்னால், கையில் வெற்றிலைச் சுருளைப் பிடித்தபடி, தலையைக் கொஞ்சம் குணிந்து, இருந்தார் தங்கண்ணை. அவரின் தாய் தகப்பனில் தொடங்கி, பெய்யாட்கள் ஓவ்வொருவராக, முன்னவிருந்த அறுகம் புல்லு போட்ட பாலைக் கிள்ளி அவரின் தலையில் வைத்துவிட்டார்கள். நெற்றி, முகம், தோலெல்லாம் பால் வடிந்தது.

பந்தலுக்குள் பண்ணீர், சந்தனம், சந்தனக்குச்சி எல்லாம் சேர்ந்து மணத்தன. மாப்பிள்ளையைக் கிணற்றுடிக்குக் கூடிடிக்கொண்டு போனதும் தன்டு அடுப்படிப் பக்கமாக இன்னெரு 'றவுண்ட' போனான். தணிகையனையுங் காணவில்லை.

இன்றைக்கு சமையல் அடுப்படியில்லை. பின்னால் பத்தி இறக்கி, பெரிய அடுப்புகள் மூட்டி சமையல் இரவிரவாக நடந்தது ஆனால், சோறு கறியெல்லாம் அடுப்படிக்குள்தான் வைத்திருந்தார்கள். கிடாரங்கள், அண்டாக்களில் கறி, கழும்பு, சொதி. கடகத்தில் அப்பளம். பாயசம் எதிலிருக்கும் என்று தன்டு யோசித்தான்.

இதற்கிடையில் செல்வராசன்னை வந்துவிட்டார்.

"என்ன தண்டபானி, என்ன செய்யிருப்?"

"ஒண்டுமில்லை....."

"கின்னப் பெடியளைல்லாம் இங்க வரக்கூடாது. — அங்கை முன்னுக்குப் போயிருந்து விளையாடு. தணிகா சலம் உண்ணைத் தேடுகிறேன், அங்கை....."

உண்மையாகவே தணிகை இப்போது பந்தலுக்குள் இருந்தான். இவனைக் கண்டதும், "எங்கையடா போன நீ?" என்று கேட்டான்.

அதைக் கவனியாமல் தன்டு கொண்ணன். "எப்பிடியா வது முதல் பந்தியிலை இருந்திட வேணும் ... ஓரிடமும் போயிடாதை."

"பின்னை.....? பிந்தினை, பாயசம் கிடைக்காது...."

"அதுவும் ரா முழுக்க இருந்து ஏலக்காய், கூக்கொட்டை உடைச்சுக் கொடுத்த நாங்கள்....." — தன்டு இப்போதும் ஞாபகமாகக் கையை மணந்து பார்த்தான்.

"இஞ்ச வா தன்டு..." — ஆரோ கூப்பிட்டார்கள். "இவன் தணிகையும் நீயுமாய்ப் போய், உங்காலை அந்தச் செம்புகளை வாங்கிக்கொண்டு வாங்கோ — சுறுக்கா...."

திரும்பி வந்தபோது பந்திக்கு ஆயத்தம். “இதிலே இட மிகுங்கு பெடியளெல்லாம் இப்படி வந்து ஆம்பிளைய வோட இரு....” என்று கந்தையா அம்மான் தத்தினார் அவர் கையில் வாழையிலைக் கட்டு இருந்தது. வேட்டியைச் சண்டிக்கட்டாகக் கட்டியிருந்தார். தலைவாசலுக்குள் ஆம்பிளைச் சபை.

கந்தையாம்மான் கடகடவென்று இலை போட்டுக் கொண்டு போக, அவருக்குப் பின்னால் செந்துரு அப்பளம் போட்டுக் கொண்டு போனான். செல்வராசன்னை, மணிய மாமா இரண்டுபேரும் தூக்குச்சட்டிகளில் கறிகளோடு பின்னால் வந்தார்கள்.

தண்டுவுக்கு ஒரு பெரிய தலை வாழையிலை விழுந்திருந்தது.

“பார் உன்னிலூம் பெரிய வாழையிலை...” என்றார், மணிய மாமா, கறி போடும்போது. தண்டுவுக்குப் பக்கத்து விருந்த விசயாவின் தகப்பன் சிரித்தார்.

“கன சனம், என்னடா?” என்றான் தணிகை.

“ம் ம் ...”

கந்தையாம்மான் இலை போட்டு முடித்துவிட்டு, சோற்றுக் கடகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு அடுத்த வட்டம் தொடங்கினார். சோறு வந்தபோது, “கொஞ்சம், கொஞ்சம்அம்மான்.....” என்றான் தண்டு.

“கொஞ்சம், கொஞ்சம் ... — அம்மான்.....” என்றான் தணிகையும்.

அம்மான், இரண்டு பேரையும் ஒரு தரம் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு அடுத்த இலைக்குப் போனார். அவர் போனதும், “நீ ஏன் ‘கொஞ்சம், கொஞ்சம்’ என்ட நீ?” என்று தண்டு கேட்டான்.

“நீ ஏன் சொன்ன நீ?”

“கன சோத்தைப் போட்டா, நாங்கள் சாப்பிட்டு முடிக் கிறதுக்குள்ளேயே பாயசம் வந்திட்டுப் போயிடும்.”

“நானும் அதுக்குத்தான்

கடைசி ஆளுக்கும் பயறு போட்டு முடித்ததும். கந் தையாம்மான் நடுவில் வந்து நின்றார்.

“ஆ, சரி..... துவங்குங்கோ

குழம்பு, சரியான உறைப்பு. தண்டு இரண்டாவது தரம் சோறு போடவில்லை என்றாலும் மணியமாமா குழம்பை அள்ளி ஊற்றிவிட்டுப் போய்விட்டார். முதலேயே கறிகள் கூட, எல்லாமாகச் சேர்ந்து நாக்கு எரிந்தது.

ஏழெட்டு மிடறு தண்ணீர் குடித்தும், உறைப்பு முழுக்க நிற்கவில்லை. வெறும் சோறும் இலையில்லை. தண்டு குழையல் சோற்றில் உருளைக்கிழங்குத் துண்டுகளைத் தேடினான்.

வயிற்றுக்குள் தண்ணி கூடி விட்டதுபோவிருக்கிறது. லேசாக ஏதோ செய்தது. தண்டு நிமிர்ந்து இருந்தான். உள்ளுக்கு ஏதோ ஒடிவிளையாடியது. அவனுக்கு அப்போது தான் ஞாபகம் வந்தது.

காலைமை, கலியான வீட்டுக்கு வருகிற அவசரத்தில் பல்லுத் தீட்டி முகங் கழுவிக் குளித்ததோடு சரி. இப்போது தான் வயிற்றை வலிக்கிறது!

செந்துரு விட்டுப்போன சொதி இலையால் வழிய நின்றது.

“இனி, வரப்போகுது.....” — தணிகை மிஞ்சியிருந்த எல்லாவற்றையும் இலையில் ஒரு மூலையில் ஒதுக்கினான். தண்டு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவனுக்கு மேலெல்லாம் வியர்த்தது. குடங்கி இருந்து பார்த்தான். அடக்கமுடியாமல் அந்தரமாயிருந்தது. அழுகை வந்தது.

“என்னடா?.....” என்றால் தணிகை பிறகும்.

“வயித்தை வலிக்குது” — தண்டு மெல்லச் சொன்னான்.

“என்ன?....” என்று திரும்பினார் வீசயாவின் தகப்பான். அவருக்குக் கேட்டிருக்கும். “.....எழும்பிப் போ. ஓடு, ஒடு.....” என்று சிரித்தார்.

தண்டு, எழும்பி இலையைத் தூக்கினான்.

“அது கிடக்கட்டும்..... நி, போ.....”

தண்டு கெதியாகப் போனான்.

அடுப்படியிலிருந்து பாயச வாளியோடு வந்து செல்வர்ச்சன்னை, “எங்கையடா ஓடுஞ்சி, தண்டபாணி?.....” என்று கேட்டார்.

— மல்லினா 1978

நியல்

தெருவரைக்கும் கரண்ட வந்து இருாது
வருஷத்திற்கும் மேலே; இந்த ஒழுங்கைக்கு
எடுப்பதற்கு எவ்வளவோ நாள் படாத
பாடு பட்டார்கள். எல்லோரும் அலுத்து
இனிப் பிடிக்க ஒருவருமில்லை என்று ஓய
விட்ட வேளையில் எதிர்பாராமல் அது வந்
தது. ஒரு வருஷத்திற்கு முந்தி ஒருநாள்
ஆட்கள் வந்து தூண் பறித்தார்கள். ஆறு
மாதங்களில் நட்டாசிற்று. இன்னும் வயர்
தொடுக்கவில்லை. ஆனால், வீட்டு இணைப்புக்
காக விண்ணப்பங்களை வாங்குகிறார்களாம்.
விண்ணப்பங்கள் போடமுதல் வீட்டில் வய
றிங் முடித்திருக்க வேண்டும்.

கேதீசனுக்கு இது விஷயம் போன
கிழமைதான் தெரியவந்தது. எப்படியும் இப்
போதே எடுத்துவிட வேண்டுமென்றிருந்தது.
போதாக்குறைக்கு இப்போது தவறவிட்டால்
பிறகு கொண்க்ளன் எடுப்பது வலு கண்டம்
என்று யாரோ சொன்னார்கள்.

ஆளைக் கூட்டிவந்து எஸ்ரிமேற் போடு
வித்துப் பார்த்தான். கருக்கமாகத்தான்.

ஒன்பது விளக்கு, ஒரு பளக் பொயின்ற - எல்லாமாகப் பத்து. என்றாலும் ஆயிரத்தைந்தூறுக்கு மேல் வரப் பார்த்தது - எவ்வளவு சுருக்கினாலும். சாமான் பட்டியலை வாங்கி வைக்குக்கொண்டான்.

ஆயிரத்தைந்தூறு பற்றி ஈஸ்வரிய ஸ் யோசித்தபோது, அவள் பலாவைப் பற்றிச் சொன்னாள். பலா அடிவளவில் நின்றது, குறைந்தது இரண்டு பரப்பிற்காவது நிழல் பரப்பிக்கொண்டு - கூடாரம் மாதிரி. அடிமரம், ஆற்றேழு அடிக்கு மேல் வரும். சற்றளவும் அப்படித்தான். அவளது ஆச்சி காலத்து மரமாம். ஆனால் காய்ப்பதை மட்டும் கொஞ்சக் காலமாய் நிறுத்தி விட்டிருந்தது. அதைக் கொடுக்கலாமென்றான். போன மாதந்தான் தோணிக்காரர் வந்து விலை கேட்டிருந்தார்கள். கேதீசனுக்கு அவ்வளவு மனமில்லை. அவனுக்கும் அந்த மரத்திற்கும் பழக்கமேற்பட்டு பத்து வருஷத்திற்குள்தான். என்றாலும் தோணிக்காரர்களுக்கு முடியாது என்று சொல்லியிருந்தான்.

ஈஸ்வரி இப்போதும் அதைத்தான் சொல்லுகிறோன். கேதீசன் ஒமென்றால், அப்புக்குட்டிக் கிழவன் நாளைக்கே விலை கேட்டவளைக் கூட்டிவந்துவிடும். விலைகூட சரியாய் வரும் - வயறின் செலவுக்கு அளவாய். பிரச்சினை இராது.

கேதீசனுக்கு இப்போதும் அவ்வளவு சம்மதமில்லை. மொக்குகளும் செம்மஞ்சள் தேமல்களுமான கம்பீரம், காற்றுக்கெல்லாம் பெய்கிற பழத்தல்கள், வெய்யில் பூக்கும் வெள்ளை மனை, முற்றத்திலிருந்து பார்க்கையில் ஒரு தென்னை உயரத்தில் தெளிகின்ற உச்சிக் கொப்பு - இதெல்லாவற்றையும் தறிக்க வேண்டுமா என்றிருந்தது. எல்லா வற்றுக்கும் மேலாய், கோடை மதியங்களில் அவன் சரணை வயப்படு

வேறு வழியில்லாதிருந்தது. அவனிலும் பார்க்க ஈஸ்வரி ஆர்வமாயிருந்தாள். ஒரே நாளில் தொப்பிபல்லாம்

தறித்து, அடிமரத்தைச் சுற்றித் தோண்டி,, கூம்பாக வெட்டிப்போய் ஒரு ராட்சனை விழுத்துவதுபோல் பலாவை விழுத்தினார்கள். மரந் தூக்குகிற வண்டில் இரண்டு வடக்கத்தி மாடுகளுடன் வந்து, இரும்புச் சங்கிளியால் கட்டித் தூக்கிப்போனது.

அடிவளவே வெளித்துவிட்டிருந்தது. வேறு யார் வீட்டிலோ இருப்பது போவிருந்தது. பரவாயில்லை, அந்த இடத்தைக் கொத்தி காய்கறித்தோட்டம் போடலாமென்றால் ஈஸ்வரி. ஒரு மோட்டர் வாங்கிவிட்டால் இன்னும் நல்லது.....

சனிக்கிழமை காலையில் பட்டியலையும் காசையும் கொண்டு பட்டினம் புறப்பட்டான்.

சந்தையைத் தாண்டி பஸ் நிறுத்தத்தை நோக்கி நடந்த போது, எப்போதும் குங்கிலியம் மணக்கிற அந்த இடத்தில் தட்டி அவிழ்த்து, வேவி திறந்திருந்தது. உள்ளே அவன் வீட்டுப் பலா கிடந்தது.

இதுதான் தோணி செய்கிற இடமென்று இவ்வளவு நாளும் தெரியாதிருந்ததே என்று வியந்தான். ஒரு நாளைக் குப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் இந்தப் பலாவை அறுக்கும்போதல்ல.

என்?

பஸ் வருகிற வரத்தில், நிறுத்தத்தின் எந்த இடத்தில் அது நிற்கும் என பதை ஊசிப்பதில்தான் வெற்றி தங்கியுள்ளது. இதை அநுமானித்து ஏறு தழுவுதல்போல் – லாகவமாகத் தொற்றிக் கொள்வதுதான் கெட்டித்தனம் – எந்த நெரிசலுக்கும் முன்னால் ஏறிவிடலாம். அன்றும், அந்த மத்தியான நேரத்து எதிர்பாராக் கும்பலில் பாமன்கடைச் சந்தியில் இப்படித்தான் முதல் ஆளாக நான் ஏறினேன்.

முழு பஸ்ஸிலும் ஓரேயொரு இடந்தானிருந்தது காலியாக – கடைசிக்கு முதல் வரிசையில், வாசலுக்கு நேரெதிர் இருக்கையில். அதில் உட்கார்ந்து ஜம்பது சதத்திற்கு ஒரு ரிக்கற்றை வாங்கிய பின்தான் – இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு – நான் திடை ரென்று சிவதாசனைக் காண நேர்ந்தது. கொண்டக்டர்தான் சிவதாசன்.

“எப்பிடி?.....” என்று நானும், “ஹலோ!” என்று அவனும்; வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமாய்ப் பரஸ்பரம் விசாரித்துக்

கொண்டதுடன் நிறுத்திக் கொண்டோம். எனக்குப் பின் னால் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு ஏறிய கூட்டம் இந்தன் வக்குத்தான் எங்களை அநுமதித்தது. ‘எல்லோருக்கும் குடுத்து முடிச்சிட்டு வரட்டும்’ என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

சிவா, பிசிறில்லாத உச்சரிப்புடன் அநாயாசமாகச் சிங்களம் பேசினான் — ஆட்களை அதட்டி முன்னே தூரத்தினான்; ரிக்கற் வாங்கச் சொன்னான்; கேள்விகள் கேட்டான்; கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குத் தானும் பதில் சொன்னான். அதே வேகத்தில் அதே அநாயாசத்துடன் - எனக்கு முன் ஸீற்றில் சாய்ந்து, வாசலைப் பார்த்து நின்றபடி - அவன் இயங்கிக்கொண்டிருந்தான். இந்த நெருக்கல்களின் இடையிடை எண்ணைப் பார்த்து பழைய நட்புரிமை கலந்த முறுவல்கள். ‘பொறு, முடித்துவிட்டுப் பேச வருகிறேன்’ என்கிற கண்கள்.

ஆன், கொஞ்சம் மாறிப்போயிருந்தான். முன் வழுக்கை, இந்த இளம் வயதிலேயே விழுந்திருந்தது. அடர்த்தியாகத் தாடியும் மீசையும் வளர்த்திருந்த முகத்திற்கு, இந்த வழுக்கை கவர்ச்சி கூட்டியது. முன்னையிலும் உயரமாயும் மெவிவாயும் தெரிந்தான். சாதாரண ஷேட்டும் லோங்ஸ் சும். இடுப்பில் அகன்ற பட்டியில் தொங்கிய சில்லறைப் பை-கைகளில், ஓய்வின்றிச் சுழல்கின்ற மெழின். அதட்டல்-வெருட்டல்களிலும் பார்க்க அன்பும் பகடியுமே அவன் பேச்சில் அதிகந் தொனிக்க, சிவா, சுமுகமான கொண்டக்டர்கள் என்கிற சிறுபான்மையைச் சேர்ந்தவருக்குத் தன்னை இனங்காட்டினான்.

கண்டு எப்படியும் ஐந்து வருஷமாவது இருக்கும். கடைசியாக — அவன் வேலையாகி வந்த புதிதில் இங்கு தான் எங்கோ சந்தித்திருந்தேன். ஊரவன், பாலியகால நண்பன். இருந்தும் அதன் பிறகு இன்றுதான் காண நேர்ந் திருக்கிறது. இப்படித்தான் வயிற்றுப்பாட்டிற்கான ஓட்டங்கள், ஊரையும் உறவுகளையும் எட்டிப்போக வைத்துவிடுகின்றன.....

பாமன்கடையில் ஓரியவர்களுக்கு ரிக்கற் கொடுத்து முடிப்பதற்கிடையில், நெசவாலை நிறுத்தம் வந்துவிட்டது. இதிலும் நியாயமான ஒசனம். கனத்த பிளாஸ்பிக் கூடையோன்றைத் தூக்கமாட்டாமல் தூக்கிக்கொண்டு கடைசியாக ஏறிய ஒரு பெடியனைப் பார்த்து,

“மெள்ள ஏற்டா, கவனம்....” - என்று கத்தியபடி, அவன் பின்னால் தானும் ஒரு கைக்குழந்தையுடன் தடுமாறி வந்த பெண்ணுக்கு என் இடத்தைக் கொடுக்க நேர்ந்தது. எழுந்து நின்றேன். அவர்கள் ஏறி முடியும்வரை நிதானமாகப் பார்த்துத்தான் மணியடித்தான், சிவா. நான் விட்ட ஸீற்றில் உட்கார்ந்தாள். குழந்தையை மடியிலிருத்தி, கூடையினை வாங்கிக் காலடியில் வைத்து, பையனை இழுத்துத் தனக்கும் மற்ற ஒன்றுக்கும் நடவில் நிற்க வைத்து ... இப்படி அந்தப் பெண் நிலை கொண்டதும் அவள் பக்கம் குனிந்து, “கொஹேத?” என்றான், சிவா.

அவளை இன்னெரு தடவை பார்த்தேன். பெடியனுக்குக்கூட நெற்றியில் திருந்து தெரிந்தது.

“அஸ்வாட்டுவட்ட யேத?”

“பண்ணும்”

ஒன்றரை ரிக்கட் வாங்கிக்கொண்டாள்.

எல்லாவற்றையும்விட இப்போது இதைத்தான் - இதற்கான காரணத்தைத்தான் - முதலில் கேட்கவேண்டும் போவிருந்தது. இதை உணர்ந்தவன்போல, ‘இன்னும் கொஞ்சம் பொறு’ என்கிற கண்களால் என்னைப் பார்த்து விட்டு முன்னே போனான் சிவா.

எட, பிறகு அப்படித்தான் - நெசவாலை நிறுத்தத்தில் ஏறியவர்களைக் கவனித்து முடிப்பதற்கிடையில், திம்பிரிதன் யாய். நெருக்கியடித்துக்கொண்டு ஏங்கள் எதிர்பார்ப்பைத் தகர்க்கிற மாதிரி ஆட்கள் ஏறினார்கள்.

கசக்கிப் பிழிந்துவிட்டார்கள், அவனை, பஸ், ஜாவத்தை ரேட்டில் திரும்பியபோது அருகில் போய் நின்றுவது பேசு வோமா என்ற எண்ணம் வந்தது. சூடவே, வேலையைக் குழப்புவது சரியில்லை என்றுமிருந்தது. மற்றப் புதினங்களைப் பேசாமல் விட்டாலும் இதைக் கேட்டுவிட வேண்டும். ஆனால், கேட்பது முடியும் என்றும் தோன்றவில்லை.

கெப்பிட்டிப்பொலி சந்தி தாண்டியபோது, அவன் திம்பிரிகல்யாய் ஆட்களிற் பாதிப்பேருக்குத் தான் ரிக்கற் கொடுத்து முடித்திருந்தான். போதாக் குறைக்கு, இப்போது பஸ்ஸின் நடுவில் போய் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

இனி — எப்போதோ? — காண்கிறபோது கேட்போம் என்று நெரிசலைப் பிளக்க ஆரம்பித்தேன் — ரொறிங்ரனில் இறங்கியாக வேண்டும், அதற்கிடையில் சைகையாலாவது சொல்லிக்கொள்ளவும் வேண்டும்.

சிவாவுக்கு, சின்ன வயதில் காது குத்திய ஒட்டை இருந்ததா என்கிற யோசனை — வெக்கையும் வியர்வைப் பிசுக்குமாய்த் திண்றிக்கொண்டிருக்கிற இந்த வேளையின் ஒரு கணத்தில் — எனக்கு வந்தது. ஆனால், சரியாக ஞாபக மில்லை.

அலுமார்

ச னிச்சரை சுற்றி வந்த கடதாசி. எடுத்து விரித்துப் பார்த்தான். ஏதோ ஒரு சள்ளிக் கூடத்தின் பரீட்சைத் தாள்போன்றுந்தது. சமயபாடம். நாலாம். வகுப்பு. பள்ளிக் கூடத்தின் பெயர் இருந்த இடம் கிழிந்து போக, மூன்றாண் தவணை என்பது பாதி தெரிந்தது. பெயர் என்றிருந்த இடத்தில், க. சிவசுதன் என்று குழந்தை எழுத்துக் கள். வலு அக்கறை எடுத்து எழுதப்பட்டவை.

ஜிந்து வயது முடிய முதலாம் வகுப்பிற் சேர்ந்திருந்தாலும், இதை எழுதிய போது அந்தப் பின்னைக்குக் கிட்டத்தட்ட ஒன்பது வயதிருந்திருக்கும். ஒன்பது வயதில் ஒரு பின்னை எழுதிய பரீட்சையின் விடைத்தாள்

பெயருக்குப் பக்கத்தில் சிவப்பு வட்டத் திற்குள் ஒரு சிவப்பு முப்பது முழிசிக்கொண்டிருந்தது. கேள்வித் தாளிலேயே விடையும் எழுதவேண்டும். அச்சடித்த கேள்விகள். அருகில் விடை எழுத இடைவெளி. சுருக்கங்களை இழுத்துவிட்டு மேலோட்டமாகப்

பார்த்தான். சரிகளிலும் அதிகமான பிழை அடையாளங்கள்.

முதலாங் கேள்வி, தேவாரம். ‘தோடுடைய செவிய’னை சிவசுதன் சரியாக எழுதியிருந்தான். பத்து மாக்ஸ் பிறகு, அநேகமாக எல்லாம் ஒரு சொல் விடைகளாக இருந்தன— கடைசிக் கேள்வியைவிட. அதில் திருக்கோவிலில் செய்யத் தகாத ஐந்து குற்றங்களை எழுதும்படி கேட்டு, கீழே ஐந்து வரி விட்டிருந்தார்கள். ‘கதைத்தல்’, ‘துப்புதல்’ என்று இரண்டு சரி. மற்ற மூன்றும் வெறுமை.

இடையில் ஓரிடத்தில் ‘அஹமார்’ என்றெழுதி, அந்தப் பிள்ளை பிழை வாங்கியிருந்தது. கேள்வியைப் பார்த்த போது — ‘கீழ்க் காணுஞ் சொற்களுக்குப் பொருள் தருக.’ அந்தணர் - பிராமணர்; சரி. அடுத்தது, அமரர் — அதற்குத்தான் அஹமார். அமரருக்கும் அஹமாருக்கும் என்ன ஒற்றுமை அந்த மனதில் பட்டிருக்கும்?

அநுமாரை ‘அஹமார்’ என்றெழுதிய அந்தப் பின்சை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொஞ்ச, அவன் ஆவல் கொண்டான்.

— மஸ்திஷக - 1978

மொழுகங்கள்

“இதிலை முக்கியமான விஷயம் என்ன தெரியுமோ?...—என்று கேட்டான், ரகு.

“என்ன?” என்றது ஜெயா.

“.....ஒண்டை எடுத்த உடலை மற்ற இரண்டையும் விரிக்காமல் கிழிச்சு எறிஞ்சு போட வேணும்.....”

“எனப்படிடி?”

“அப்பதான் பலன் சரியாயிருக்கும்...”

எனக்கு ரகுவில் ஆத்திரமாயிருந்தது. கொஞ்சம் அருவருப்பாயும். வாய் ஓயாமல் பகுத்தறிவு பற்றிப் பேசுகிற பயல் திருவு ளச் சீட்டுப் போட வழிமுறை சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்!

“இப்ப ஒருக்கா எடுப்பமா, சித்தப்பா?”
— ஜெயா கேட்டது.

“ஓ!.....”

கடதாசித் துண்டு வெட்டிக்கொண்டு வர அவள் போன
தும் ரகு சொன்னான்.

“அத்தான், புராணக் கதைகளிலே தவம் எண்டு படிச்
சிருக்கிறம். ஆனால், இப்ப எங்கட பிள்ளைகள் யூனிவசிற்றி
என்றங்கக்குப் படிக்கிறதைப் பாக்கேக்குள்ளைதான் தவம்
எண்ட சொல்லு வடிவா விளங்குது.....”

“அது சரி, இது என்ன?.....”

“வாற பதினெட்டாந் தேதி எக்ஸாம் தொடங்குது.
என்ன நடக்குமென்டு இது இரண்டு தரம் சீட்டுப் போட்
டுப் பார்த்திருக்கு..... இரண்டு தரமும் ஃபெயில்.....” —
ரகு முடிக்கமுன் ஜெயா திரும்பி வந்தது.

“.....கொண்டு வா, நான் எழுதுறன்” என்று கையை
நீட்டினான்.

மூன்று சின்னச் சுருள்களையும் கைக்குள் குலுக்கிக்
கொண்டு ஜெயாவிடம் சொன்னான். “ஓண்டிலை யூனிவசிற்றி,
மற்றதிலை பாஸ், முண்டாவதிலை ஃபெயில்..... ஆரை எடுக்
கச் சொல்லப் போருய்?”

“மாமா எடுக்கட்டும்.....” என்றது ஜெயா, என்னைப்
பார்த்து.

எனக்கு முன்னால் மேசையில் ரகு குலுக்கிப் பேர்ட்
தை வேண்டாவெறுப்பாக எடுக்கக் கை நீட்டும்போதே
ஜெயா பரபரத்தது.

“இந்தா, பிடித்து.....”

ரகு மற்றிரண்டையும் கிழித்தெறிந்தான்.

நான் கொடுத்த சுருளை பதட்டம் மாருமலே விரித்தது,
ஜெயா. பார்த்து விட்டுக் கீச்சிட்டது.

“இஞ்ச பாருங்கோ.....”

యునివిసిర్‌రితి తుణ్ణు.

రకు చిరిత్తాను. “పాత్తియా, ఇప్ప చరితానె? ..”

“ఇంటెన్నెగ్గుకూ ఎటుత్తుప పాప్పమ.....” — జ్ఞయా ఇరణ్ణటాన్ తరం కట్టాచి వెట్టప పోనుతు.

“అత్తాను, జ్ఞయా మెట్టికులు ఎన్నరణులు ఎటుకుతు — ఆలు, అతిన్నట్టెయ నమ్మికుకులాప పాత్తింకులా? ఇంతప పాప్పుకుకులాలిల ఎన్న ప్రియోచనమ?”

“అతుక్కు నీ ఎన్న చెయకిర్చుట? ఇతుక్కుమ పకుత్తరి వుక్కుమ ఎన్న చమపంతమ?”

“పార్టెచెక్కో పకుత్తరివుక్కు మార్గున లిఖియంతానె...” — రకు చిరిత్తాను.

తిరుమపి వంత జ్ఞయాబెప పార్త్తు, “ఇంక తా...” ఎన్నరు కైయె నెట్టిగును. ఇంతం తటవె, జ్ఞయా తానె ఎటుత్తతు. లిరిత్తతుమ మిష్చి తాఙుకవిల్సిల.

“ఇన్ని యోచియామలి పోయి పాప్ప...” ఎన్నరును రకు, చిరిత్తుక కొణ్ణు.

అవసు పోన పిరకు అవసు చొండును.

“జ్ఞయా పాప్కిరి ఉచారాక కూట్ట ఓరు ప్రస్రార తెవెప్పటితు...”

“అతుక్కు?”

“అవసుక్కుచ చొంచి పోటాతెయుంకో — ముణ్ణు శుణ్ణిలుమ యునివిసిర్‌రి ఎణ్ణెతాను ఎముతినెను.....”

உலகங்கள்

திறந்த கேற்றை மூடப் போனபோது தான் அது கண்களிற் பட்டது. நாக்கிளிப் புழு. ஒரு கிழமையாய்ப் பெய்த மழையில் திளைத்துக் கொழுத்து, மேலே வந்திருந்தது. நெளிந்து நெளிந்து அவஸ்தைப்பட்டது. தெரியாத்தனமாய்க் காலிலோ, எறும்பு வாயிலோ, கோழியின் கண்ணிலோ பட்டாலும் — பாவம்... ஒரு குச்சியால் ஏற்றத் தூக்கியபோது ஒரு யோசனை வந்தது. இது மரு மகனுக்குப் பிரயோசனமான விளையாட்டுப் பொருளாய் அமையலாம்.

மீண்டும் உள்ளே போய், ஒரு கடதாசித் துண்டை எடுத்து வந்தான். அதை மெல்லத் தூக்கிப் போட்டு, நோகாமல் மடித்து சைக்கிள் கூடைக்குள் வைத்தான்.

அக்கா வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்ததும், சரையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு மரு மகனைக் கவ்பிட்டான். குடுகுடுவென்று ஓடி வந்த குஞ்சவுக்கு வியப்புத் தாளவில்லை.

“அம்மா, மாமா பாம்புக் குட்டி கொண்டு வந்திருக்கிறோர்....” = பரபரப்பு

மாருமல் அதையே ஆச்சிக்கும் திருப்பிச் சொன்னன்.

“பாம்புக்குட்டி இல்லை ராசா, இது நாக்கிளிப்புழு..”

“கொம்மானுக்கும் வேலையில்லை, உனக்கும் வேலையில்லை ..” - என்றபடி அம்மா.

“தம்பி, அத்தான் நேற்றைக்கு வாறுதெண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போனவர். இன்னுங் காணேல்லை. ஒரு க்காமாயி வீட்டைப் போய்ப் பாத்துக் கொண்டு வாறியா?” — அக்காவின் கண்கள் கலங்குவன போல் தெரிந்தன.

“இன்டைக்கு வந்திடுவர்.. பயப்பிடாதை...”

“வவனியாவிலை முந்தநாள் ஏதோ பிரச்சனை எண்டும் பேப்பரிலை கிடந்தது...”

“மாமா, மாமா நாக்கிளிப்புழு வெளியாலை விழப் போகுது...”

“பொறு, வாறன் ..” - எங்கோ தேடி ஒரு பழைய ஜாம் போத்தல் எடுத்துக் கழுவி, தழை உக்கின மண்ணைக் கிரப்பிக்கொண்டு வந்தான்.

“ஏன் மாமா, உது?..”

“இது இருக்கிறதுக்கு...”

“நாக்கிளிப்புழு எங்க இருக்கும்?..”

“மண்ணுக்குள்ளை...”

“அப்ப, இதை என்னெண்டு பிடிச்சநீங்கள்?..”

“வெளியிலை வந்துது, பிடிச்சன்...”

“ஏன் வெளியிலை வந்துது?..”

“மழைக்கு வந்திருக்கும் ..” என்றபடி, புழுவைப் போத தல் மேற் போட்டான்.

“இனிப்பார், இது துளைச்சுக்கொண்டு உள்ள குடுப்போகும்.”

“எப்பிடி? அதுக்குக் கையிருக்கா...?”

“இல்லை, தலையாலே துளைக்கும்...”

“அதின்ற கண்ணுக்குள்ளை மண் போகாதே?”

“அதுக்குக் கண்ணில்லை...”

குஞ்சு, போத்தலைத் தூக்கிக் கட்டிலீல் வைத்துவிட்டுத் தானும் அதையே பார்த்தபடி பக்கத்தில் குந்திக் கொண்டான்.

அக்கா வந்தா.

“போறதெண்டா, வெய்யிலுக்கு முன்னம் போட்டு வாவன்?”

“ஓ...”

“நேற்றுப் பின்னேரம் அங்கயிருந்து வரப்பிந்தியிருந்தா மாமி வீட்டிலை நின்டிருப்பர். ஆனால், விடிஞ்சு இவ்வளவு நேரமாச்சே...”

அக்காவைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது.

“வராட்டி, தபால் ஏதும் வந்ததோ எண்டு கேள்...”

“மாமா, துளைக்குது...”

“பொறு, தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன், குடிச்சிட்டுப் போகலாம்...”

“ஹெய்யா.. போகுது, மாமா...”

“போத்திலைத் தட்டர்மல் பார்...”

தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது குஞ்சு கேட்டான்:

“மாமா, இது எப்பிடிக் கத்தும்?”

“அது கத்திறதில்லை, ராகா...”

“என்ன சாப்பிடும்?”

“மண்தான்”

“இஞ்ச பாருங்கோ, எவ்வளவு போட்டுதெண்டு...”

அரைவாசிக்கு மேல்.

அம்மாவிடமும் அக்காவிடமும் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டான்

“வடிவா விசாரிச்சக் கொண்டு வா...”

ஈசக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோது, படில் யடியில் மோட்ட பைக் சத்தங் கேட்டது.

அத்தான்தான்.

உள்ளே திரும்பி, “வந்திட்டார்...” என்றான், அக்கா விடம்.

“ஏதும் பிரச்சினையே? என் பிந்தினது?...” என்றபடி முகம் மலர்ந்த அக்கா வந்தா.

“அப்பா...” படியேறிக் கொண்டிருந்த அத்தானை நோக்கிச் சந்தோஷமாய்க் கத்தினான், குஞ்சு:

“...நாக்கிளிப்புமு, முழுக்க உள்ளுக்குப் போட்டுது...”

— ஈழநாடு (2ம் ஆண்டு மலர்) 1986

யோக்ரு

கூட்டம் முடிந்து, நண்பர்களிடம் விடை-
பெற்றுக்கொண்டு வெளியே வந்த போது,
இருட்டத் தொடங்கியிருந்தது. இந்த
நேரத்தில் பட்டணத்தைப் பார்த்து எவ்வ
ளவு காலம்!

மோட்டபைக் என்றால் மிஞ்சிமிஞ்சிப்
பத்துநிமிஷம் - வீட்டுக்குப் போய்விடலாம்.
அதைக்கூட வெளியே எடுத்து எவ்வளவு
நாட்கள்! எதற்கென்று யோசிப்பது? இந்த
சைக்கிள் தடியில் நாரிமுறிய உழக்கினாலும்
அரை மணித்தியாலத்திற்கு மேலாகத்தான்
ஆகும் - அதுவும் இந்தத் தெருக்கிடங்குக
ளில் விழாமல் போகமுடிந்தால். வீட்டில்
பயப்படப் போகிறார்கள்...

டைனமோவை அழுத்தி விட்டு ஏறி
ஞன். தான் பழங்காலத்து மனிதனுகிலிட-
த்து போல ஒரு சூச்சம் இப்போதும் எட-
டிப் பார்க்கிறது. பெல், பிரேக், விளக்கு-
இதெல்லாவற்றுடனுந்தான சைக்கிள் ஓட-
வேண்டும்? முடக்கில் திரும்புகையில், முந்
துப் போகையில் மணியை அடித்தால்,

பேயனெப் பார்ப்பது போல் பார்க்கிறூர்கள்...

மில் சந்தியில் இடப்புறந் திரும்பினால் சுகமாகப் போக வாம். ஆனால், அது ஒருவழிப் பாதை என்றிருந்தது. இன்னொருவனுக்குப் பயந்துதான் சரியாய் நடப்பேன் என்பது எனக்கு அவமானம் - நேரே போனான் ஒரு வழிப் பாதை, அது இது எல்லாம் யாருக்காக என்பதை எல்லோரும் மறந்து போனார்கள் என்றுதான் படுகிறது...

முந்தியென்றால், இந்த நேரத்தில் இந்தத் தெரு ஓப் பிடியிருக்கும் — காணிவெல் மாதிரி. இப்போது கடைக்காரர்கள் மூடலாமா விடலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறூர்கள் இது கூடப் பரவாயில்லை — பகலோடு அடங்கிய பட்டனத்துடன் பார்க்கும் போது. ஸெக்கன்ட் ஷோ பார்த்து விட்டுத் தெருவளந்த விடலைக்காலம். அப்புவோடு கடைகடையாய்ப் போய் வந்த சின்ன வயது, இலக்கியக் கூட்டம் என்று — அது முடிந்தும் அதன் பிறகு அதைப் போல இரு மடங்கு நேரம் தெருவோரம் நின்று — கூடிப் பேசிக் கலைகிற மிகக் கிட்டிய இறந்த காலம் எல்லாம் நினைவில் வந்தன.

கண்களைக் குருடாக்கும் வெளிச்சமும் பயங்கர அலற வும் அதிலும் பயங்கர வேகமுமாய் ஒரு மினி பஸ் எதிரே வந்து திரும்புகிறது. யாருக்காக — எதற்காக இந்த ஓட்டம்? தெரு - பாதை - வழி - என்பதே சமூக ஒழுங்கின் ஒரு அடிப்படை உதாரணம் என்று முன்னர் அடிக்கடி படும். இப்போது அது இன்னமும் வலுவாய்ப்படுகிறது. ஒழுங்கு, தெருநாகரிகம் - இதையெல்லாம் இப்போது யார் கவனிக் கிறார்கள்? எல்லாம் இயல்பான வழித்தடங்கள்தாமா? பாதை சரியாய்த்தானிருக்கிறதா?.....

சடாரென்று சைக்கிள் குதித்தெழும்பியது. கைப்பிடி வழுவுப் பார்த்தது. பிருஷ்டம் நொந்தது. கிடங்கு எங்கே கிடந்தது?

இந்த இடத்தில் தெருவிளக்குகள் கூட இல்லை. ஒவென்ற இருள். அதைப் பிளந்து, உழக்கி... கொஞ்சம் கெதியாய்ப் போகலாம்...

முன்னால் இரண்டு சைக்கிள்கள். விலக்க வேணும். மனி அடித்தான். பாதித் தெருவுக்கு மேல் மறித்துக் கொண்டு போகிறவர்கள் காதில் விழுந்திருக்குமா? கதை ருசி. கிட்டப் போய் இன்னொரு தரம். எதிரிலிருந்தும் ஏதோ வந்தது. இவர்களில் முட்டிவிடாமலிருக்க பிரேக் வேறு பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. மூன்றாந் தரமும் அடித்துவிட்டு, ஆத்திரங் தாங்காமல் கேட்டான்.

“அண்ணே, பெரல் அடிச்சாலும் விலத்திற்களில்லையே...”

இரண்டு விநாடி மெளனம். இரண்டு பேரும் திரும் பிப் பார்த்த மாதிரி இருந்தது. பிறகு ஒருவன் கேட்டான்.

“பெரல் அடிச்சா விலத்த வேணு மெண்டிருக்கா?”

— அமிர்தகங்கை - ஈத 1986

இன்னை வெண்ணிரவு

இரவு ஏழரை மணி வெய்யிலில் எங்கள் நிழல்கள் நீண்டு விழுந்திருந்தன.

அது, வெண்ணிரவுகளின் காலம். வெளின்கிராத் நகரின் நெவ்ஸ்கி நெடுஞ்சாலையிலிருந்து பிரிந்த ஒரு தெரு வில் நாங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தோம். நான், அமிதாக்கா, துளசி, மெஹம்மட்.

நான், நான் தான். அமிதாக்கா கொழும்புப் பக்கம். சிங்களம் தாய்மொழி. உண்மையில் எனக்கும் துனசிக்கும் ஒரு அக்கா மாதிரியே இருந்தா. துளசிக்கு, தமிழ் நாடு. சென்னை. ஆரம்பத்தில் துளசிக்கும் அமிதாக்காவுக்கும் இடையில் ஒரு இணைப்புக்கண்ணியாக நான் இருந்தேன். ஆனால், என்னையும் மேவி, வலு கெதியில் ஒரு உறவு அவர்களைப் பிளின்த்தது எனக்கு ஆச்சரியமாய்ப் போயிற்று. எனக்கு அதிகம் உற்றவர் எவர் என்று தெரியாதிருந்தது. அடுத்து மெஹம்மட். ரோசாப்பு நிறமும் கறுத்த கருள்முடியும் பூஜைக்கண்ணும் சிவப்பு உதடுகளும்

கொண்ட ரேனீவியன். துளசியின் நண்பன். இந்தக் கதைக்கு சம்பந்தமில்லை, என்றாலும் அன்று கூட இருந்தான்.

ஜஸ்கிறீமாகக் குடித்து அலுத்து, தேநீர்த் தவண்டையில் ‘புலோக்னயா’ ஒன்றுக்குள் நுழைந்து மொறுமொறுக் கிற புதுப்பாண் வாசனையை ரசித்தபடி வரிசையில் நின்று, கறுப்புத் தேநீரும் பானுமாய் மேசையடிக்கு வந்து வேலையை முடிக்கு மட்டும் ஒருவரும் பெரிதாக ஒன்றும் பேசவில்லை.

பிறகு வெளியே வந்தபின் துளசி சொன்னாள் :

“என்னதானிருந்தாலும் இந்த ஜோர்ஜியத் தேயிலை எல்லாம் எங்கள் தேயிலைக்குக் கிட்ட வரமுடியாது...”

“உண்மை...” என்று, அமிதாக்கா.

“உலகிலேயே இந்தியத் தேயிலைதானே திறந்தேயிலை...”

“என்ன சொல்கிறோய், துளசி?...”

நானும் அமிதாக்காவும் ஏககாலத்தில் கேட்டோம்.

— கணையாழி - 1988

அளத்தல்

பின்வரிசைகளில் எங்கோ யாரோ
எதற்கோ ஒருதரம் குசகுசத்தை விட,
மற்றப்படி இந்தச்சபை அமைதியாயிருக்கி
றது. விசிறியின் ரீங்காரமும் பேச்சாளர்
குரலும் மட்டுந்தான். விமர்சனத்துக்கான
நூலைப் பத்து நிமிஷமாக அவர் உற்சாகத்
துடன் ஆய்ந்துகொண்டிருக்கிறார் — தத்து
வார்த்தக் கண்ணேட்டத்தில்....

கட்டுபெத்தை. மண்டிக் கிடக்கின்ற
காட்டுச் சூரியகாந்திச் செடிகள். வெய்யி
லுக்கு மணங் கிளப்புகின்ற புற்கள் — கழுக்
தரையை மூடிக் கம்பளமாய்க் கிடக்கிற
புற்கள். இதமான மணம். நில அளவை
வெளிக்களப்பயிற்சிக்கான நிலம், மேடும் சரி
வும் வளைவுந் தொலைவுமாய்ப் பரந்து கிடக்
கின்றது. இடையிடையே பொருத்
திக் கொண்டிருக்கிற கட்டிடங்கள்
— புதுக் கருக்கு அழியாதவை.

இவர்களுக்கும் புதிதாய்த்தானிருந்தது.
'த்றில்'லாய்த்தானிருந்தது. வெளைத்
தொப்பியும் கையிற் களக் குறிப்புக் கொப்

பியுமாய், இந்தக் குழுவில் ஏழூபேர். அன்றைக்கு யார் சங்கிலி பிடித்ததென்று நினைவில்லை. ராஜாவும் சந்திரே யுந்தான் அளந்தார்கள். குழுவின் எல்லாக் குறிப்புகளிலும் அந்த அளவுகள் பதிந்தன.

பயிற்சி ஆசிரியர் ஃபெர்னேண்டோ, பிறகு குறிப்புக் கொப்பிகளைப் பரிசீலித்துக் கொண்டிருந்தபோது கேட்டார்.

“எப்படி இது உங்களுக்கு வருகிறது?”

சரியான அளவுகளிலும் பார்க்க எல்லா அளவுகளும் வஞ்சகமில்லாமல் ஆறடி ஆறடி கூடியிருந்தன.

“இந்த ‘ரேப்’ சரியில்லை ஸேர்...” நாடாச் சருளை வட்டப்பெட்டிக்குள்ளால் இமுத்துக் காண்பித்தான் ராஜா. மூன்றால் ஒரு துண்டில்லை. நாலடியிலிருந்துதான் ஆரம்பித்தது.

“..... அப்படியிருந்தும் சரியாய்த்தான் அளந்தோம்” என்றான் சந்திரே.

“எப்படி?”

“இல்லாத மூன்றடியைக் கூட்டிக் கூட்டி”

ஃபெர்னேண்டோ விழுந்து விழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தார்.

கூட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

— மஸ்லிகை - 1985

யுகங்கள்

அரைக் கோளமாக வானம் கவிந்து கிடக்கிறது. வெள்ளைப் பிசிறில்லாத நீலம். பச்சைக் கம்பளத்தை மூடி. கம்பளத்தின் மேற் பரப்பு மஞ்சள் மயம். இப்படித் தெட்டத் தெளிவாக பட்டை பட்டையாக நிறங்கள் சந்திக்குமா? ஒரளவு க்கு செயற்கைத் தன்மை வந்து விட்டதாகக் கூட இருந்தது, இந்த இயற்கைக்கு. பதினேரு மணி வெயிலில் இந்த நிற வார்ப்புகள் இப்படியிருந்தன. கோளத்தின் விட்டப் பரப்பின் நடுவில் கறுப்பு நாடாவாகத் தெரு. அதில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்திற்கு ஒரே ஒரு மனுக்கணமாகத் தான் தான் என்பது கூட உறைக்காதிருந்தது.

இயந்திரம் சீரான லயத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு சைக்கிளிலும் சற்று அதிகப்படி வேகம். கிடங்குகளைத் தவிர்க்க வசதி.

சணல் பூவின் இதமான வாசம் துணையாக வந்து கொண்டிருந்தது. காற்று வழித் துணை வரும் நாயைப்போல. கூட வரும்

எங்கோ ஓடும். பிறகும் வரும். கொஞ்சத் தூரம் மீண்டும் கூட. இப்படி இருந்தாற் போல ஒருக்கால் மக்கிப் புழுதியைச் சுழற்றி முகத்தில் வீசி விட்டு ஓடியது. இடக்கையால் முக்கையும் உதடுகளையும் துடைத்துக் கொண்டான். காற்றில்லாமல் வெய்யில் சுடும் போல இருந்தது. தலையைத் தொட்டுப் பார்த்தான். சுட்டது. ஹெல்மெற் எல்லாம் மறந்தாயிற்று. அதொன்றுதான் இல்லாக் குறை.

நீலமும் பச்சையும் சந்திக்கிற வெளிவட்ட விளிம்பில் பனைகள் நிரைகட்டி நின்றன. இடது பக்கம் வெகுதொலை வில் அம்மன் கோவிலின் கோபுரமும் தேர்முட்டியும் பொம் மைகளாய்த் தெரிந்தன. ஓட்டித் தெரிந்த சில ஓட்டுக் கூரைகள்.

எதிரே இன்னெரு மோட்டார் சைக்கிள் வந்துகொண்டிருந்தது. இரண்டுபேர் வலுவேகமாக புழுதியையும் புகையையும் மணக்க விட்டு, விறுக்கெனத் தான்டி மறைந்தார்கள்.

தெருக்கரையில் பழைய காரோன்றின் கோது கறுள் கட்டிக் கிடந்தது. இதை யாராவது இன்னும் ஓரமாகத் தள்ளினால் நல்லது. வலப்பக்கம் குட்டையில் இரண்டு கொக்குகள் மெல்ல மெல்ல நடந்துகொண்டிருந்தன. இன்னும் நீர் இருக்கிறது — இந்த வெய்யிலிலும்.

‘பூர்’ரென்று ஒரு பெரிய கருவண்டு சனல் பூக்காட்டி விருந்து விடுபட்டு அவன் முகத்தில் மோதுவதுபோல வந்து திரும்பியது. என்ன நினைத்ததோ, கூடவே கொஞ்சத் தூரம் மிதந்து வந்து இன்னெரு வட்டம் போட்டு விலகிப் போனது. ஒரு மடம். அதற்குத்தாற்போல வடக்கே ஒரு திட்டி, சாம்பல் மேடு. இன்னுஞ் சற்றுத் தள்ளி சிலுவைப் பாத்தி.

தெரு இப்போது மேடாகியது. கொஞ்சத் தூரத்தில் மதகு. பாதையின் சரி பாதித் தூரத்திலிருக்கிற மதகு. பாலமென்றால் இன்னும் பொருத்தம். வலப்புறக் கைப்பிடிச் சுவருக்கப்பால் கட்டுகளும். அணைக்கதவுகளும் வரிசையாய்த் தெரிந்தன.

கடற்காகமொன்று பாலத்தைத் தாண்டிப் பறந்தது. குறுக்கே பெயர் தெரியாத இன்னுமொரு கடற்பறவைக் கூட்டம் மிதப்பதுபோல. சணல் வயல்களைத் தாண்டி சற்றுத் தூரத்தில் சில மாடுகள். இந்த இடத்திலிருந்து வயற்காரர்கள் விதைக்காமல் விட்டிருந்தார்கள். கிடைச் சியும், புல்லும் வரம்புமாக இருந்தது. எதிர்ப் பக்கத்தில் பனைகள் வளர்ந்துகொண்டு வந்தன.

இயந்திரத்தின் ரீங்காரத்தையும் காற்றின் சுருதியையும் மீறி இன்னுமொன்று புலனிற் தட்டியது. எச்சரிக்கையுற்ற வனைய் அண்ணேந்து முன்னால் ஒரு வட்டம் பார்த்தான். அது காகம். என்றாலும் கேட்டது. பின்னால் திரும்பி

அந்தா! பின்னால் வலப்புறத்து வான்நடுவில் அது! அந்த அழுக்குப் பச்சைத் தும்பி. தன்னை நோக்கித்தான் வருவதுபோல. சத்தம் இப்போது தெளிவாயிருந்தது. எக்கச்சக்கமாக மாட்டிக்கொண்டாயிற்று.

துளைக்கும்போது எப்படியிருக்கும், கடவுளே.....

வேறு வழியில்லை, கைப்பிடியைப் பலமாகத் திருகினன். எதிரே பனங்கூடல் பெரிதாகி வந்தது. முகப்பிலிருந்த சிறு கோவில் தெளிவாகத் தெரிந்தது. இயந்திரத்துக்குப் போட்டியாய் இதயம். பின்னால் சத்தம் பலத்துக்கொண்டு வந்தது.

— சமூரச - 1987

தோல்வி

ஓவ்வொருவருக்கும் ஏதோ ஒரு விலை
இருக்கத்தான் செய்கிறது என்று யாரோ
சொன்னதைப்போல ஓவ்வொருவரும் ஏதோ
ஒரு சமயத்தில் இளக்கத்தான் செய்கிறார்கள்
— எவ்வளவுதான் வரண்டு தெரிந்தாலும்
கூட.

சிலர் அடிக்கடி இளக்கிறார்கள். சிலர்
எப்போதோ ஒரு தருணத்தில் இளகு
கிறார்கள் — இதுதான் வித்தியாசம்.
மனதிலிருப்பவை அந்த நேரத்தில் வெளிச்
சங்காண்கின்றன. தண்ணி, இந்தச் சாத்
தியப்பாட்டை, சில பேருக்கு சில சமயங்க
ளில் அதிகரிக்கலாம். தண்ணியில்லாமலும்
சாத்தியமுண்டு. வேறு பல காரணங்க
ளிருக்கக்கூடும்.

தனபால், இந்த இரண்டாவதில் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவனாகத் தண்ணை
அன்று இனங்காட்டினான். இந்த அலுவலகத்
தில் தனபாலும் கிருஷ்ணனும் நாலான்டு
காலம் ஒரே சமயத்தில் வேலை செய்திருக்கி

ரூர்கள். என்னதான் பெரிய கந்தொர் என்றாலும், இரண்டு பேரும் வெவ்வேறு பிரிவுகள் என்றாலும், நாளைக்கு ஒருதரமா வது சந்திக்க முடிந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் ஆளுக்காள் கானுகிற இடத்தில் புன்னகைப்பதுகூட இல்லை. முதலில் இரண்டொரு நாள் கிருஷ்ணன் முறவுல் காட்டியும், தனபால் பிரதிபலிக்காததில் தானும் விட்டு, பிறகு மற்றுமழுதான அந்நியம் இருவரிடை குடிகொண்டது ஞாபகமிருக்கிறது.

ஆனால், இப்போது மூர்த்தி இடையில் வந்ததிலிருந்து, இந்த நிலைமையில் லேசான மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கி யிருக்கிறது. சாதாரண சகபாடி உறவு குடிகொள்ள ஆரம் பித்திருக்கிறது. பகடி முசுப்பாத்தி கூட.

முன்றுபேருமாகக் கன்றீனில் தேநீர் குடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது தனபால் சொன்னான்,

“மச்சான், உனக்குத் தெரியுமா — உன்னை மற்றப்படி யான் எண்டெல்லோ எனக்கு முந்தி ஆரோ சொல்லிவைச் சான்கள்.....?”

“எந்தப்படியான் எண்டால்தான் என்ன?.....” — கிருஷ்ணனும் சிரித்துக்கொண்டு — இந்தக் கூற்றால் தனக்கு ஆத்திர மெதுவும் ஏற்படவில்லை என்ற நிச்சயத்தில் பெருமித முங்கொண்டு — சொன்னான்.

“.....கனநாளைக்குப் பிறகு அண்டைக்கு இவன் மூர்த்திதான் சொன்னான் ‘எட பேயா? அவன் சண்டி யெடுத்த வெள்ளாளனெல்லோ.....’ என்னுடையும்.....”

— இந்த இடத்தில் கணமேயெனினும் தன் மனம் கிணுகிணுத்ததை கிருஷ்ணனால் உணர முடிந்தது. அதனால், அடுத்த கணத்தில் தன் தோல்வியையும்.....

வாழ்க்கை

“**ஏ**தோ பிரச்சினபோல இருக்கு.....” என்றார் கடைக்காரர். திரும்பி வெளியே பார்த்தான். சனங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். எதிர்வரிசைக் கடைகளெல்லாம் மளமளவென்று பூட்டப்படுவது தெரிந்தது. பயமும் பரபரப்பும் சுரந்தன.

“இங்கே வா.....” — அவர் சொல்ல முதலே ஒரு உதவியாள் ஓடி வந்து வாசற் கதவுப் பலகைகளை அடுக்கத் தொடங்கினான்.

“கெதியாத் தாங்கோ.....”

“அவசரப்படாம் நின்டு பாத்திட்டுப் போ, தம்பி.....”

“இல்லை ஜியா, போயிடலாம.....”

ஓரே ஒரு கதவுப் பலகை மட்டும் போட இருந்தது. ஆளை விலக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

ஓடுகிறவர்களில் மோதிக்கொள்ளா மல் தெருவைக் கடக்கவேண்டியிருந்தது.

“என்ன பிரச்சினையென்டு தெரியேல்லை.....ஆனால் ஏதோ இருக்கு.....” — போகிற போக்கில் ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டு போனார். தெருவின் பரபரப்பு பயத்தைக் கூட்டி யது. எங்கோ ஏதோ சத்தமுங் கேட்டதுபோலிருந்தது. கடைக்குள்ளேயே நின்றிருக்கலாமா? திரும்பிப் பார்த்தான். இப்போது ஒற்றைக் கதவும் முடப்பட்டிருந்தது.

தன்னையறியாத ஒரு விரைவு உந்தியது. முன்னால் தெரிந்த சந்தியில், மினிபஸ்கள் வேகமாகத் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தன. தூரத்தில், ஒன்றை வழியில் நிறுத்தி அவசரமாக ஆட்கள் ஏறினார்கள்.

இப்போது பஸ் ஸ்ரான்டுக்குப் போவதை நினைக்க முடியாது. மற்ற வீதியில் திரும்பி மெல்ல ஓடினன். செருப்பு சங்கடமாயிருந்தது. தான் போகக்கூடிய பஸ் ஏதாவது வருகிறதா என்று திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி போனன். எல்லாம் ஏற்கனவே போயிருக்க வேண்டும் அல்லது பாதை மாறியிருக்கலாம்.

வின்னால், சனம் ஐதாகிக்கொண்டு வந்தது. தெருத் தொங்கல் அநேகமாக வெறிச்சிட்டிருந்தது.

வயதாளி ஒருவர் கையில் பாரத்தோடு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு முன்னால் போனார்.

“அங்காலை பிடியுங்கோ.....” — தான் ஒரு பக்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

முன்னால் சூளத்தடிச் சந்தியில் ஒரு பஸ் ஆட்களை ஏற்றிக்கொண்டு நிற்பதுபோலிருந்தது. அதில் போகக்கூடிய மட்டுக்காவது போகலாம். ஒட முயன்றார்கள்.

சந்திக்கு வந்ததும் வேறும் சில பஸ்கள் தெரிந்தன. கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருந்தது. இது கொஞ்சம் பாதுகாப்பான தூரமாயிருக்க வேண்டும். பெரியவர் பார்த்து ஒன்றில் ஏறிக்கொண்டார்.

“மெத்த உபகாரம், தம்பி.”

அவன் பஸ்ஸைக் காணவில்லை. சூடிய பட்சம் தன் பாதையில் போகக்கூடிய ஒன்றினருகில் நின்றவர்களுடன் நின்று கொண்டான். சனங்களின் பதற்றம் இந்த இடத்தில்—அல்லது இப்போது — குறைந்திருப்பது மாதிரி இருந்தது. ஆனால் இன்னமும் விபரம் வடிவாகத் தெரியவில்லை.

பத்து நிமிஷமிருக்குமா?

பார்த்துக்கொண்டு நின்றபோது பஸ்காரர் வந்தார்கள்,

“ஏறுங்கோ ஸ்ரான்டுக்குப் போட்டுப் போவம்.....”

“ஸ்ரான்டுக்கா?”

“இப்ப ஒண்டுமில்லையாம் அங்கை..... பயப்பிடாதையுங்கோ...”

பயமாய்த்தான் இருந்தது. ஆளோப்பார்த்து ஆனாம், பஸ்ஸைப் பார்த்து பஸ்சம். வந்த இடத்திற்கே வட்டமடத்து மீண்டும்.

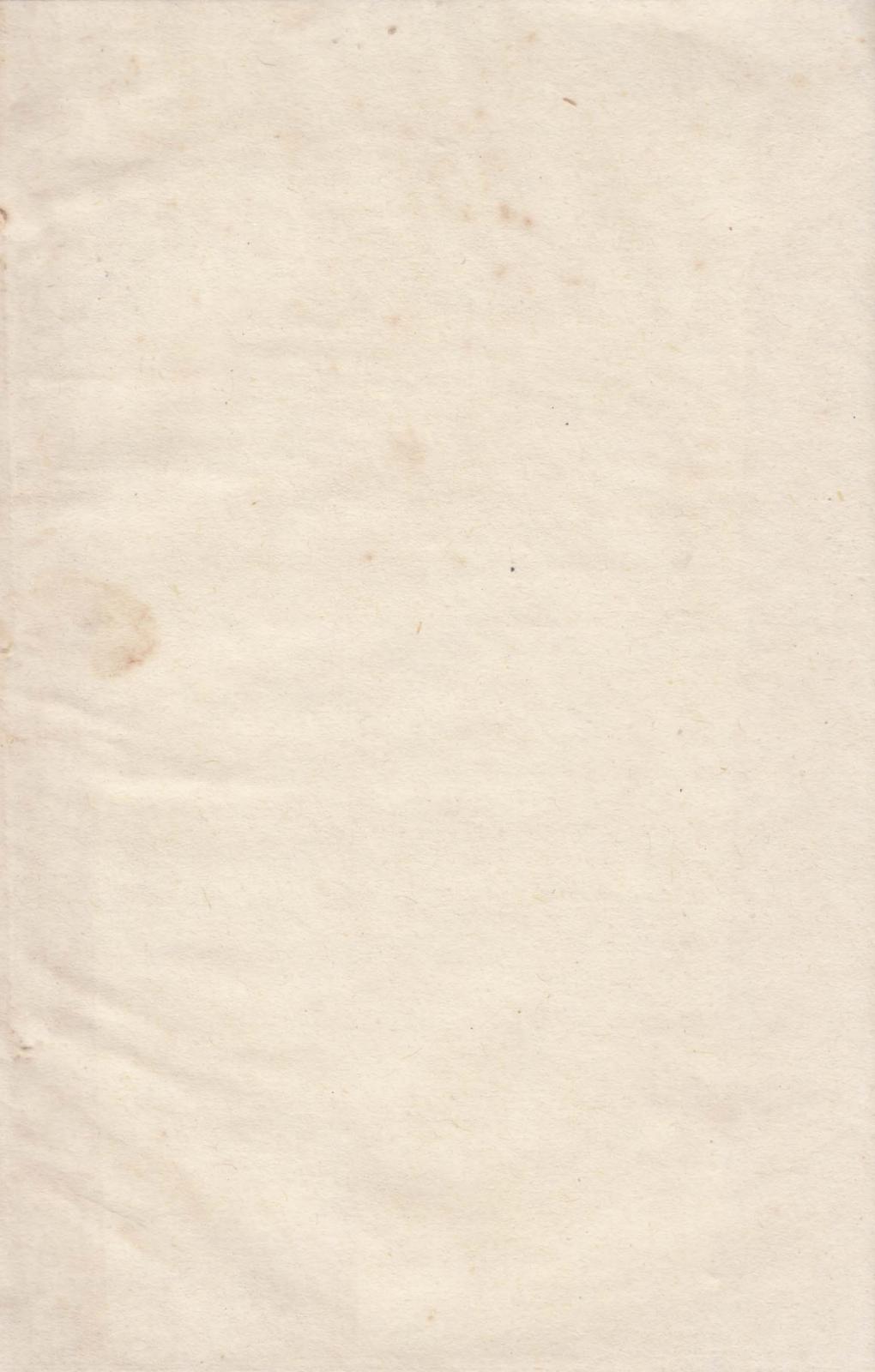
“அது உங்கட போல இருக்குது ...” — ஸ்ரான்டுக்கு வந்ததும், கொண்டக்டர் பெடியன் ஏற்கெனவே வந்து நின்ற பஸ்ஸோன்றைக் காட்டிச் சொன்னான்.

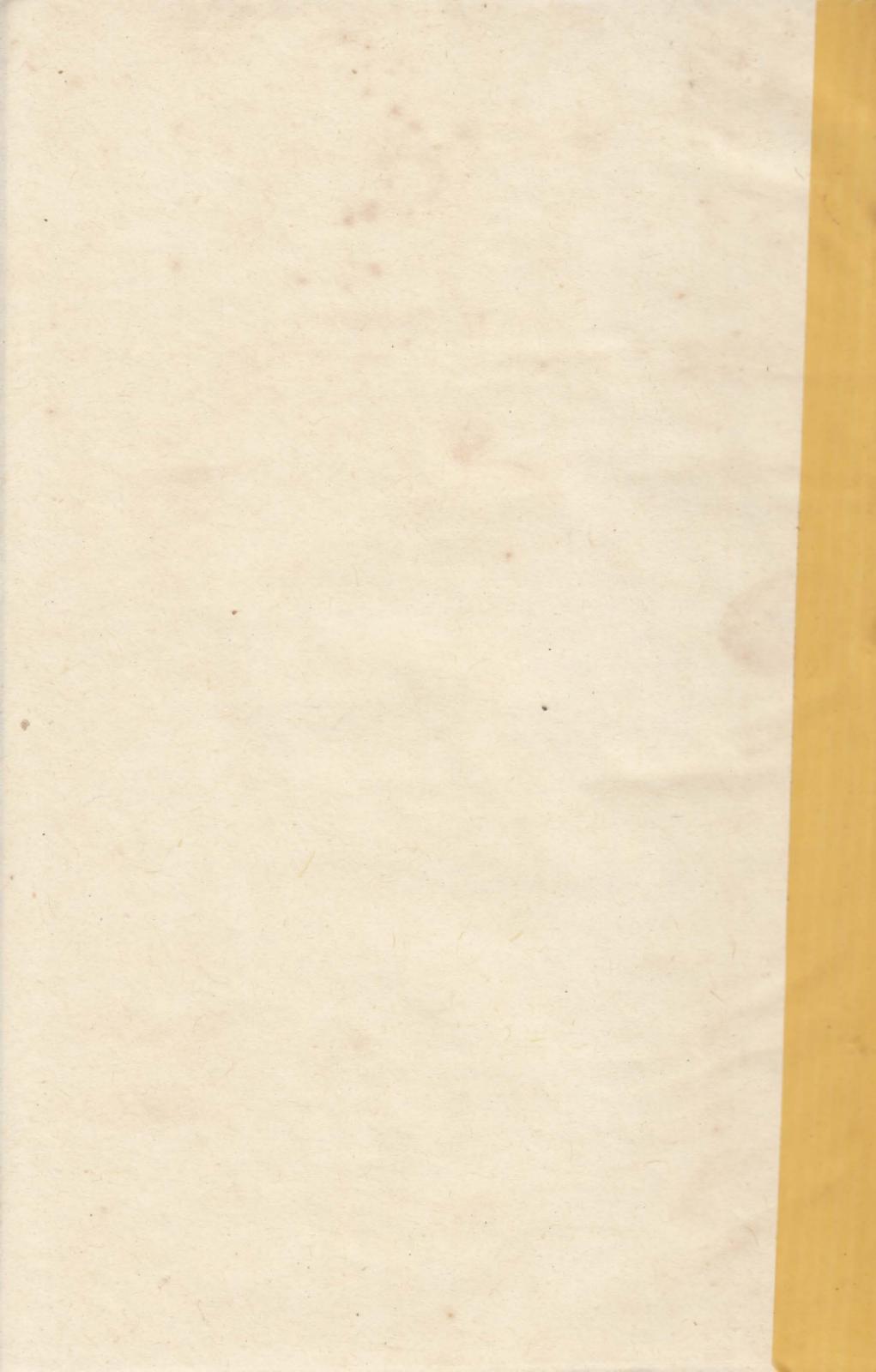
அதுதான்.

“சீ காச வேண்டாமன்னை”

இறங்கி மற்றதில் ஏறினான். இருக்க இடமிருந்தது.

இப்போது கடைக்கதவுகள் ஒவ்வொன்றுகத் திறப்படத் தொடங்கியிருந்தன. எங்கிருந்தென்றில்லாமல் தெருவில் தலைகள் சூடிக் கொண்டு வந்தன. ஒரு பாட்டும் எங்கோ மெல்ல ஆரம்பித்தது.

இவ்வளை சூழலை வாழுத்தில்
இவ்வளை மகத்தான சூயித்தினோட்
நட்டு யட்டும் முடியுமா ஏன்று
மிக்கத் தக்க இருக்கயில்
நாந்தன் இவற்றியடைத்திடுக்கினார்
புணக்கத்தில் விடுதிர்விசேஷங்கள்

— அசோகமுத்திரை —